

Ingerlise Koefoed (SF):

Da jeg havde læst socialministerens børnepolitiske redegørelse, gjorde jeg i en pressemeddelelse opmærksom på, at redegørelsen kun omfatter danske børn. Jeg spurgte, hvor de indvandrerbørn er henne, som efterhånden udgør en ikke helt lille del af børnene her i landet. Vi møder dem jo alle steder: de går i børnehaver og skoler, de kommer sammen med deres forældre af og til på de offentlige kontorer, og de skiller sig ud ikke bare udseendemæssigt fra danske børn, men på en lang række kulturelle og sociale områder. Men børn er de altså, og de kunne have fortjent en plads i socialministerens børnepolitiske redegørelse, som jo starter med at fastslå, at det er rart at være barn i Danmark, men øjensynlig ikke bekymrer sig om, hvorvidt det nu også er så rart, når man er indvandrerbarn.

Så vidt jeg har forstået på en udtalelse i Radioavisen i forbindelse med omtalen af min pressemeddelelse, var socialministeren indstillet på her at svare positivt på mit spørgsmål og i øvrigt fortælle mig noget om, hvordan indvandrerbørnene har det og bør have det her i Danmark. Det ser jeg så frem til.

Jeg er spændt på at høre, hvordan socialministeren f.eks. vil sikre, at indvandrerbørnene får mulighed for at bygge videre på deres forældres kultur, samtidig med at de bliver i stand til at anvende og tage stilling til værdierne og normerne i det danske samfund – det, man vel kalder den danske kultur. Hvordan vil socialministeren integrere indvandrerbørnene og deres forældre uden at knuse deres egen kultur, deres eget sprog og deres egen selvforståelse? Hvilken positiv særbehandling skal indvandrerbørnene have i børnehaver og skoler? Og hvilken information vil ministeren give danske forældre og danske børn om indvandrerne, deres baggrund og deres særlige behov, så et møde mellem indvandrerbørn og danske børn ikke bliver mere problematisk end mødet mellem danske børn fra forskellige miljøer eller såmænd af og til også bare med forskellig hårfarve?

Der foreligger nu en rapport fra det udvalg, der i 4 år har arbejdet under Socialministeriet med indvandrerbørnenes spørgsmål. Vil socialministeren her røbe noget om rap-

portens indhold og anbefalinger? Og vil ministeren i øvrigt være indstillet på inden længe at give Folketinget en redegørelse om indvandrerbørnenes forhold og i den redegørelse inddrage ikke alene de sociale betingelser, som indvandrerbørn skal leve under, men også deres uddannelsesmæssige og kulturelle muligheder?

Vi har selvfølgelig diskuteret disse spørgsmål mange gange før her i Folketinget, bl.a. på foranledning af VS, men det er mit indtryk, at tingene trods mange gode ord ikke i praksis er nået så forfærdelig meget længere. Derfor vil jeg opfordre socialministeren til at lade os få den redegørelse, hvor vi alene kan koncentrere os om indvandrerbørnenes muligheder og om forbedringerne af disse.

Mette Groes (S):

Socialministeren slutter sin redegørelse om børnepolitikken med at sige, at der skal ned sættes et tværministerielt udvalg til at se på børnenes interesser. Det er jo al ære værd, men kunne ministeren ikke snarere end at afvente dette udvalgs arbejde gå om bord i de opgaver, som ligger lige for, og som er beskrevet masser af gange?

Vi har netop fået Socialministeriets cirkulære om bistandslovens § 42, og jeg kan ikke forstå, at det dog ikke snart kan lade sig gøre at give enlige forsørgere samme rettigheder, som de havde i Mødrehjælpens tid. Dengang fik de en uddannelse, hvis de havde hoved til det. Nu skal der alle mulige krumspring til: om de dog monstro ikke skulle være lidt invalide, lidt skøre eller lide under en eller anden form for brist eller mangel.

Om dette har vi redegjort utallige gange, se f.eks. vort lovforslag nr. L 102 1983-84 og beslutningsforslag nr. B 69 fra 1985-86.

Det er en kendt sag, at dyneløfteri, som det foregår i dag, opleves som noget overordentlig ubehageligt af den enlige forsørger. Børnekommissionen foreslog i sin tid, at en enlig forsørger skulle kunne etablere et samliv med en anden person i et år, før der blev rørt ved størrelsen af de sociale ydelser. Socialdemokratiet har fulgt det op med et beslutningsforslag i samlingen 1985-86. Hvad har regeringen gjort?

Daginstitutionsbetalingen er den store og uomgængeligt nødvendige post for de enlige forsørgere. Socialdemokratiets lovforslag nr.